

1. במאמרו **"תרבות פופולרית ותרבות גבוהה"** עוסק גאנס ביחסים בין התרבות הפופולארית לבין התרבות הגבוהה שאותם הוא מכנה "מלחמת תרבות", כל זאת על רקע תהליכים חברתיים ותרבותיים בשנים האחרונות (80-90). טענתו העיקרית של גאנס היא כי בשנים האחרונות נוצרו תהליכים חברתיים אשר יצרו שינוי בתרבות ובצריכת התרבות. שינויים אלה הובילו לכך שאופן הבחירה התרבותית של אנשים שונים השתנה, והוא מחלק את הבחירה התרבותית לשלושה סוגים:

- **התלכדות (התכנסות)** - מצב שבו אנשים ממעמדות שונים וממיקומים חברתיים שונים צורכים את אותם תוצרי תרבות. כתוצאה מההתלכדות, תרבויות טעם הולכות ונעשות דומות יותר, אבל ככל שתוצר מסוים מצריך יותר השכלה, כך הוא יביא פחות התלכדות.
- **התפצלות** - מגמה שמושפעת ממשתנים כמו: מגדר, גיל, מוצא אתני וכו'. המשתנים הללו מובילים להיווצרותם של תתי תרבויות שצורכות תוצרי תרבות בהתאם להעדפות שלהם.
- **אומניבוריות** - צרכני תרבות מסוג חדש שמערבבים בצריכת התרבות שלהם מוצרי תרבות מתרבויות טעם שונות באותה רמה של עניין והנאה.

גאנס טוען שכתוצאה משינויים אלה, אשר טשטשו את ההבדל בין "תרבות גבוהה" ל"תרבות נמוכה" נוצר מאבק בין התרבויות בין אנשי התרבות הגבוהה, המשכילים והמומחים לבין תרבויות וקהלי טעם נמוכים ומשכילים פחות. כאשר מצדדי התרבות הגבוהה טוענים כנגד התרבות הנמוכה הנמוכה וה"פופולרית" כי הינה בעלת אופי שלילי מכיוון שמדובר ביצירה/הפקה רדודה שפונה למכנה משותף רחב, בעיקר משיקולי רווח ומוותרת על כשרון לטובת שיקולים כלכליים. בכך, יש לה השפעה שלילית על הצריכה של התרבות הגבוהה, על הקהל ועל החברה. לטענתם, התרבות הפופולרית יוצרת קהל פסיבי שקל להשפיע עליו דרך מניפולציות. לעומת זאת, את התרבות הגבוהה הם תופשים ככזו שאינם מונעת משיקולים כלכליים. גאנס טוען כי ההבדלים בין התרבויות הם קטנים יחסית וכי בשני המקרים מדובר על מוסדות שפונים לקהל רחב במטרה להרוויח.

את התופעה של השינוי במעמד של ציירי הרחוב אשר נתפשים כאמנים וזוכים להערכה על ידי מומחים לאמנות ומבקרים היה גאנס רואה כטשטוש מוחלט של הגבולות בין "אמנות גבוהה" ל"אמנות נמוכה" ובעצם כסופה של "המלחמה בין התרבויות". במקרה זה, אכן קיימת התלכדות בה אנשים ממעמדות שונים צורכים את אותם תוצרי תרבות- הן צעירים ממעמד נמוך אשר מוקירים את הגרפיטי ברחוב והן אנשים ממעמד גבוה אשר מוקירים את אותה אמנות אשר מוצגת במוזיאון. כמו כן, קיימת במקרה זה אומניבוריות שכן, הצרכנים של אמנות הגרפיטי והמומחים אשר משבחים אמנות זו, אוהדים אמנות

"נמוכה" זו יחד עם אמוניות הנחשבות גבוהות יותר. אולם, עצם העובדה שמקרה זה מתאר מצב בו האמונות הנמוכה מקבלת מעמד והכרה של אמונות גבוהה די שולל את ההבחנות הללו, שכן לא מתייחסים יותר אל אמונות הגרפיטי כאמונות נמוכה. כך, גם הטענות שהציג גאנס של התרבות הגבוהה כנגד התרבות הנמוכה מאבדות מתוקפן, שכן במקרה זה המומחים והמבקרים מקבלים את "האמונות הנמוכה" אליהם ומטשטשים את הגבול בין השניים. כאמור, תופעה זו מתארת מצב בו המלחמה בין התרבויות שהציג גאנס נגמרה והגבולות בין התרבויות היטשטשו לחלוטין.

במאמרו "איך תרבות עובדת?" דן **שדסון** בהשפעתם של "נשאי תרבות" - חפצים וטקסטים שונים שנוצרו ע"י האליטות כדי לשמר את המבנה החברתי הקיים ולהשפיע על הציבור הרחב.

לפי גישתו של שדסון ניתן להעריך את עוצמתו של נשא תרבות באמצעות חמישה קריטריונים:

1. **נגישות** - נשא תרבות צריך להיות נגיש מבחינת מקום, זמן ומחיר כך שקל יהיה לצרוך אותו או לדעת עליו.

2. **כוח רטורי** - מורכב ממספר מרכיבים:

- מעמד המוען - ככל שהמוען יהיה אמין יותר, סמכותי יותר, מומחה עם סטאטוס גבוה, הכוח הרטורי שלו יהיה משמעותי יותר.
- אמינות המדיום - ככל שהמדיום שבו מועבר נשא התרבות יהיה אמין יותר, ההשפעה תהיה גבוהה יותר. טלוויזיה נחשבת למדיום אמין יותר מאשר רדיו או עיתונות (בגלל הוויזואליות)
- הפורמט - ככל שהפורמט יהיה רציני יותר, ככה ההשפעה תהיה משמעותית יותר. חדשות זה פורמט נחשב יותר מפרסומות.
- הקשר תרבותי - ככל שההקשר התרבותי בו מועבר נשא התרבות יהיה מכובד יותר כך יהיה משמעותי יותר. תמונה שתלויה במוזיאון תהיה יותר מכובדת מאשר תמונה שתלויה בבית.

הדהוד - ככל שנשא תרבות יתאים עם תפיסת העולם של הנמען ועם הדברים שהוא מאמין בהם, כך ההשפעה תהיה חזקה יותר. הוא שואב את עוצמתו מהקישור שאפשר לערוך בינו לבין ערכי הקונצנוס.